

Arrest

nr. 74 176 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het ministerieel besluit van 28 oktober 2011 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot terugwijzing.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 maart 2003 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 14 februari 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus wordt geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 18 286 van 3 november 2008 het beroep zonder voorwerp verklaart.

Op 31 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 4 oktober 2007 wordt verzoeker gemachtigd tot een verblijf voor onbepaalde duur.

Op 28 oktober 2011 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het ministerieel besluit tot terugwijzing, aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 november 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan beweert te zijn van Armenië;

Overwegende dat betrokkene zich op 19 maart 2003 vluchteling verklaarde en dat de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling hem definitief werd geweigerd door een beslissing van 3 november 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, beslissing hem betekend per post;

Overwegende dat betrokkene op 3 april 2007 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 en dat hij op 4 oktober 2007 werd gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur;

Overwegende dat hij zich op 1 juli 2005, op 3 oktober 2005 en op 18 november 2005 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal (3 feiten), feiten waarvoor hij op 12 november 2007 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden;

Overwegende dat hij zich op 13 maart 2009 schuldig heeft gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven hetzij om zijn vlucht te verzekeren, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om zijn vlucht te verzekeren, feit waarvoor hij op 6 januari 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 1 juni 2010 en 1 juli 2010 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal (2 feiten); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen, feiten waarvoor hij op 8 november 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel van 3 jaar uitsluitend voor wat betreft 8 maanden;

Overwegende dat hij zich op 10 mei 2006 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan poging om opzettelijk, met het oogmerk om te doden, te doden, feit waarvoor hij op 15 maart 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat betrokkene een relatie heeft met K.L., geboren te K. op 10 april 1978, van Armeense nationaliteit en dat zij op 10 februari 2010 gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur;

Overwegende dat ze hem in de gevangenis komt bezoeken;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privé- en gezinsleven, zoals bedoeld in het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen personen die geen respect hebben voor andermans leven;

Overwegende dat het winstgevende en gewelddadige karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig, reëel en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende, bijgevolg, dat zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

BESLUIT:

Artikel 1.- De zich noemende A. G. G., geboren te K. op 20 mei 1977, wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidstelling.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het gaat niet op om niet niet enkel het gezinsleven van verzoeker doch tevens het gezinsleven van de vriendin op de helling te zetten omdat er bepaalde strafbare feiten werden gebeurd.

Deze openbare orde kan ook gehandhaafd worden door de uitvoering van de straf en een begeleiding achteraf opdat er in de toekomst geen feiten meer zouden gebeuren.

Verzoeker is opgegroeid in een land met veel geweld en de overheid in België had hem de hand moeten reiken en hem een begeleiding moeten geven opdat er in de toekomst geen feiten meer zouden gebeuren.

Verzoeker werd op staat gezet zonder deze begeleiding en deze begeleiding ontbreekt nog in zeer veel gevallen op de Belgische bodem.

Derhalve heeft men in deze ten onrechte gekozen voor het algemene begrip "openbare orde" zonder dit in concreto in te schatten.

Er is in deze de openbare orde doch ook de privé belangen op basis van het hoger vermelde verdrag.

Men mag niet stellen dat verzoeker geen enkel respect heeft voor de Belgische normen temeer daar hij privé geen problemen veroorzaakt en financieel instaat voor dit gezin.”

2.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker wijst op zijn gezinsleven met zijn vriendin en haar kinderen. Hij veroorzaakt geen privéproblemen en staat financieel in voor dit gezin.

De Raad acht het gezinsleven van verzoeker in België aangetoond.

Aangezien het *in casu* gaat om een zaak van weigering van voortgezet verblijf, is er een inmenging in het gezinsleven van verzoeker en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de inmenging in het gezinsleven het volgende gemotiveerd:

“Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;
Overwegende dat betrokkene een relatie heeft met K.L., geboren te K. op 10 april 1978, van Armeense nationaliteit en dat zij op 10 februari 2010 gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur;
Overwegende dat ze hem in de gevangenis komt bezoeken;
Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privé- en gezinsleven, zoals bedoeld in het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;
Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;
Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen personen die geen respect hebben voor andermans leven;
Overwegende dat het winstgevende en gewelddadige karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig, reëel en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;
Overwegende, bijgevolg, dat zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten
Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;”

Uit de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat uit de beslissing zelf blijkt dat een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd van de zaak, op grond van de omstandigheden waarvan verweerder kennis had of moest hebben. Verzoeker meent dat het begrip ‘openbare orde’ niet *in concreto* is ingeschat. Dat het gezinsleven van zijn vriendin eveneens op de helling wordt gezet.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten; de bescherming van de samenleving tegen personen die geen respect hebben voor andermans leven is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. De inmenging is bijgevolg legitiem. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. *In casu* kan worden aangenomen dat de inmenging noodzakelijk is. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden omdat het winstgevende en gewelddadige karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig, reëel en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde. De verwijdering wordt noodzakelijk geacht voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten. Met zijn loutere bewering dat de openbare orde ook gehandhaafd kan worden door de uitvoering van de straf en begeleiding achteraf, doet verzoeker geen afbreuk aan dit motief.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de inmenging in het gezinsleven van verzoeker weldegelijk *in concreto* en correct is ingeschat. Verweerder motiveert *in fine* van de beslissing dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Aangezien men de belangen van de overheid en de privé belangen niet op een zorgvuldige wijze heeft afgewogen en de belangen van verzoeker en zijn vriendin opzij heeft geschoven, is men niet op een zorgvuldig wijze tewerk gegaan.

De openbare orde kan ook gehandhaafd worden zonder de drastische maatregel van de verwijdering van verzoeker op de Belgische bodem, waarbij dan ook nog respect kan opgebracht worden voor de privé belangen.

2.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat dit is gebeurd. Verzoeker toont niet aan met welke relevante gegevens de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden, nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met zijn gezinsleven en privéleven.

Verzoeker stelt dat zijn belangen en de belangen van de overheid niet op zorgvuldige wijze zijn afgewogen. De openbare orde kan volgens hem ook worden gehandhaafd zonder de drastische maatregel van verwijdering.

Uit de motieven in de beslissing met betrekking tot verzoekers gezins- en privé leven, met name:

“Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat betrokkene een relatie heeft met K.L., geboren te K. op 10 april 1978, van Armeense nationaliteit en dat zij op 10 februari 2010 gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur;

Overwegende dat ze hem in de gevangenis komt bezoeken;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privé- en gezinsleven, zoals bedoeld in het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen personen die geen respect hebben voor andermans leven;

Overwegende dat het winstgevende en gewelddadige karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig, reëel en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende, bijgevolg, dat zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;”

blijkt dat verweerder weldegelijk op zorgvuldige wijze zijn belangen met die van de overheid heeft ‘afgewogen’.

Verweerder heeft daarbij rekening gehouden met de strafrechtelijke veroordelingen, met name:

“Overwegende dat hij zich op 1 juli 2005, op 3 oktober 2005 en op 18 november 2005 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal (3 feiten), feiten waarvoor hij op 12 november 2007 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden;

Overwegende dat hij zich op 13 maart 2009 schuldig heeft gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven hetzij om zijn vlucht te verzekeren, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om zijn vlucht te verzekeren, feit waarvoor hij op 6 januari 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 1 juni 2010 en 1 juli 2010 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal (2 feiten); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen, feiten waarvoor hij op 8 november 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel van 3 jaar uitsluitend voor wat betreft 8 maanden;

Overwegende dat hij zich op 10 mei 2006 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan poging om opzettelijk, met het oogmerk om te doden, te doden, feit waarvoor hij op 15 maart 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden;”

Verweerder beschikt over een discretionaire bevoegdheid bij de afweging van de belangen en is van oordeel dat het winstgevende en gewelddadige karakter van verzoekers misdadig gedrag een ernstig,

reëel en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde. Gelet op de opgesomde strafrechtelijke veroordelingen in de beslissing, die overigens niet worden betwist door verzoeker, is het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te oordelen dat, met het oog op de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten, de verwijdering van verzoeker noodzakelijk wordt geacht. Dat de openbare orde, volgens verzoeker, ook kan worden gehandhaafd zonder verwijdering van verzoeker, doet aldus geen afbreuk aan de zorgvuldige afweging tussen de bescherming van de openbare belangen en de privébelangen van verzoeker. Het feit dat verzoeker het niet eens is met deze afweging volstaat niet om de motieven te weerleggen of aan te tonen dat de afweging onzorgvuldig zou zijn gebeurd. Te meer nu verzoeker niet uiteenzet met welke elementen verweerder geen rekening zou hebben gehouden bij die afweging van de belangen waardoor de beslissing onzorgvuldig zou zijn genomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Er bestaat een zeer grote discrepantie tussen enerzijds de beslissing om verzoekers van de Belgische bodem te verwijderen en anderzijds de nadelige gevolgen die verzoeker en zijn vriendin heeft ingevolge deze beslissing.”

2.6 Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel wordt niet geschonden door de toepassing van de wettelijke bepaling die de mogelijkheid voorziet om bij ministerieel besluit een vreemdeling terug te wijzen. In de mate verzoeker meent dat er geen evenredigheid is tussen de maatregel van terugwijzing en de “*nadelige gevolgen*” voor hem en zijn vriendin en doelt op een (feitelijke) scheiding met zijn vriendin, wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel waarin wordt vastgesteld dat geen schending van artikel 8 van het EVRM is aangetoond. Aangezien verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM niet heeft aannemelijk gemaakt, wordt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aangetoond door te wijzen op de eventuele scheiding met zijn vriendin, ten gevolge van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN